

בש"פ 6535/18 - נור אלדין שינאוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6535/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העותר: נור אלדין שינאוי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

עתירה לגילוי ראיה חסויה

תאריך הישיבה: ח' בטבת התשע"ט (16.12.2018)

בשם העותר: עו"ד מחאמיד סאלח

בשם המשיבה: עו"ד מירי קולומבוס

החלטה

1. עתירה לגילוי ראיה חסויה לפי סעיף 44(א) לפקודת הראיות [נוסח משולב], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות).

רקע

2. ביום 28.6.2018 הוגש לבית המשפט המחוזי בנצרת כתב אישום נגד העותר, המייחס לו ביצוע עבירות שונות לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 ולפי החוק למאבק בטרור, התשע"ו-2016, לאחר שעל-פי החשד ביצע פיגוע דקירה בנערה בת 18 (להלן: המתלוננת), ותכנן לבצע פיגוע דקירה נוסף בשוטרים שדלקו בעקבותיו.

3. ביום 16.8.2018 ניתנה על-ידי שר הביטחון תעודת חיסיון לפי סעיף 44(א) לפקודת הראיות, לפיה יחול חסיון על מידע מתוך חומר החקירה שיש בו כדי לחשוף פרטים חסויים בנוגע לשירות הביטחון הכללי – מקורות מידע, שיטות ודרכי פעולה, זהותם של עובדי השירות ואמצעים טכניים המשמשים להשגת חומר מודיעיני. עם העמדת חומר החקירה לרשות ההגנה, נמסרו לעותר מספר פרפרזות המתייחסות לראיות החוסות תחת תעודת החיסיון.

טענות הצדדים

4. לטענת העותר עיון בתעודת החיסיון יוצר את הרושם שהחיסיון מתייחס לחומר טכני, כגון שיטות חקירה, נהלים וזהות החוקרים, בעוד שבפועל חלק מהחומרים החוסים תחתיה אינם כאלה ואין סיבה להגדירם כחסויים. עוד טוען העותר, כי חלק מהראיות החסויות עשויות לסייע לו בניהול הגנתו, ולבסס, בין השאר, את טענתו כי נחקר שלא כדין בעודו מקבל טיפול רפואי בבית החולים. העותר מוסיף כי לשיטתו, חלה חובה על המשיבה למסור לו פרפרזה ובה רשימת חומרי החקירה והראיות החוסות תחת תעודת החיסיון, באופן שיאפשר לו לבקש חומר נוסף שעשוי לסייע לו בניהול הגנתו.

5. בדיון אתמול טענה ב"כ המשיבה, לאחר עיון בחומר החסוי, כי לא נמצא בו דבר היכול לסייע להגנת העותר, לרבות מידע שיכול לבסס טענת זוטא. ב"כ המשיבה ציינה גם את מכלול הראיות הגלויות בתיק, בכלל זה זכ"דים של תחקירי העותר ובהם פרטים מוכמנים על האירוע; עדות המתלוננת; עדויות השוטרים מהזירה; עדות אזרח שנכח במקום; תיעוד רפואי של העותר; ומידע בדבר מניעיו של העותר לביצוע הפיגוע – וטענה כי המידע הגלוי בתיק, לרבות הפרפרזות שהועברו לעותר, כולל את כלל המידע הרלבנטי לשם ניהול הגנתו. במסגרת הדיון, כמקובל, כמתבקש, ובהסכמת ב"כ העותר, עיינתי במעמד צד אחד ובדלתיים סגורות בחומר החסוי.

דיון והכרעה

6. נתתי דעתי על טענותיו של ב"כ העותר, אלו שבכתב ואלו שבעל-פה, ועל טענותיה מנגד של ב"כ המשיבה, והגעתי לכלל מסקנה כי דינה של העתירה להידחות. סעיף 44(א) לפקודת הראיות קובע כי יש למסור להגנה במשפט פלילי ראיה חסויה, מקום שבו "הראיה עשויה להועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על העניין שיש לא לגלותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם". בפסיקה נקבע, כי "בבסיס החיסיון עומד האינטרס הציבורי של בטחון הציבור או בטחון המדינה, אך גם אינטרסים חשובים אלה ייגפפו בפני הערך של חקר האמת ועקרון העל של אי הרשעת חפים מפשע, מקום בו הראיה החסויה היא מהותית וחיונית להגנתו של הנאשם" (בש"פ 10/120 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (24.2.2010)). המבחן העיקרי שנקבע בפסיקה לבחינת 'חיוניות' הראיה הוא מבחן 'הפוטנציאל המזכה', לפיו יש לבחון האם בחומר הראיות החוסה תחת תעודת החיסיון מצויות ראיות אשר יש להן פוטנציאל לעורר ספק סביר באשמתו של הנאשם (בש"פ 4745/17 מוראד יונס נ' מדינת ישראל, פסקה 11 וההפניות שם (13.7.2017)).

7. כאמור, במהלך הדיון עיינתי בחומר החסוי במעמד צד אחד. לאחר העיון, ולאחר קבלת הסברים והבהרות בעל-פה מאת ב"כ המשיבה ונציגיה, נחה דעתי כי הראיות החסויות אינן חיוניות להגנת העותר, ואין הצדקה לגלותן. היקף החומר החסוי הריהו מצומצם, והוא מתייחס בעיקרו של דבר למקורות מידע, לשיטות ולדרכי פעולה. רוב רובם של החומרים המצויים בידי המשיבה הועברו לעותר, והם כוללים את כל המידע הנחוץ לו להגנתו; מן המותר, החסוי, לא תצמח תועלת.

8. העתירה נדחית אפוא בזאת. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט' בטבת התשע"ט (17.12.2018).

ש ו פ ט